

Mă întrebă Daniel Mihai despre *coming out*

Mai precis, am primit o provocare: să vă istorisesc cât de pe față sau pe după deget sunt eu, atunci când vine vorba de orientarea mea sexuală. Și fiindcă nu am altceva mai bun de făcut, ca să nu spun că mă mâncau deja degetele pe tastatură, de la o vreme, să mă bag și eu în seamă, nu pot decât să îi mulțumesc lui Daniel și să vă invit să vă duceți repede să vă luați pop-cornu', că începe filmul.

Acuma, mie mi-ar plăcea să mă dau rotund cum că aș fi totalmente *out*, însă am o bănuială că așa ceva este la fel de imposibil precum o ființă sută la sută hetero, încât o să mă rezum să apreciez că sunt doar cât de *out* se poate. Excluzând boa din pene de struț. Asta e o chestiune cu care am experimentat, după cum veți vedea, doar în copilărie.

Da, sunt gay. Nu, nu mi-am tatuat asta nicidecum. Dar dacă întrebă cineva, răspunsul e da. Dacă nu întrebă, răspunsul e probabil tot da, după cum îl ajută capul pe fiecare. Dar să ne așternem la povestit, ca să înțelegeți ce și cum.

Pe la grădiniță, dacă îmi aduc aminte, îmi plăcea de un băiat mai bătauș și tare aș fi vrut ca el să mă protejeze. Nu i-am spus niciodată, deși îmi aduc aminte că îl urmăream la toaletă și când se bătea prin curte. Eram mult prea inocent și timid și, într-un fel, precoce. Cazul a fost clasat fără urmărire.

În clasa întâi mi-am dat seama că este mult mai avantajos să fii domnișoară, dacă știi și cum să profiți de asta. Aveam seri în care adormeam cu gândul de a deveni prințesă. Tot de-atunci datează și primul vis erotic. Mi-este neclar în ce a constat actul sexual visat, probabil o îmbrățișare, dar energia orgasmică era acolo, jur. Pentru că nu eram complet edificat și pentru că în restul timpului aveam alte preocupări, a rămas exact așa. Cum a căzut.

Într-a treia dădusem deja bine de tot în mania de a cotrobăi prin dulapuri, când nu erau ai mei acasă. Simultam, mă costumam cu ce găseam pe-acolo. Cu predilecție în rochiile și pantofii mamei. Iată-mă literalmente "în dulap".

Doar un an mai târziu, am pornit o mișcare de emancipare, în aer liber, când l-am împins pe Bogdan de la șase în fundația adâncă de trei metri și plină de noroi și fiare a blocului care se construia vis-a-vis. Era gestul meu manifest, la care trebuia să ia aminte toți bărbații care și-ar fi propus vreodată să mă mai calce pe coadă! Am avut noroc, nu a fost omor din culpă, doar un scandal monstru la noi pe scară spre uimirea "babelor de la bancă". Homosexualitatea mea latentă a continuat să zboare nedetectată, pe sub radar.

Au urmat episoadele clasice, cu vizionări de păsărici, corupere de alți minori, onanism și fumat individual și colectiv. Istoria nu a consemnat probleme majore.

Până la 25 de ani am avut și experiențe care ar fi trebuit să-mi declanșeze homosexualitatea inconștient reprimată și ocazional negată vehement. Rar, dar relevant. În ciuda numitelor experiențe, m-am aliniat atent și reflex la norma heterosexuală, până în seara în care am sărutat un bărbat care mi-a răspuns cu un sărut înapoi. Și cu încă multe altele, pe de-asupra! Primul om cu care am discutat deschis, în fața căruia am acceptat că mie îmi plac bărbații. Bine, încă nu l-am iertat că m-a închis în camera lui de hotel, dar despre asta vom vorbi în alt episod.

M-am întors acasă, lucrurile se petrecuseră în deplasare. Frământarea a fost atât de mare, încât am vorbit cu cel mai bun prieten de-atunci. L-am mințit și m-am mințit, îndulcind pastila, pentru că așa mi se părea mai acceptabil: "Dar să știi că îmi plac și fetele!". Nici nu scosesem bine capul din dulapul de profil, că mi-l și vârhăsem direct în sertarul pentru bisexuali. Prietenul meu m-a ascultat și m-a dus să mâncăm ceva. Era deja cinci dimineața. Este și azi unul din cei mai buni prieteni ai mei.

Pe rând, am vorbit cu ceilalți membri din gașca noastră. Am fost șocat să-mi dau seama că nu mă repudiază nimeni. În primele secunde, pentru că după aceea mi-am dat seama că e normal ca prietenii să mă iubească pentru ceea ce sunt. Pentru tot ceea ce sunt. Dacă m-ar fi iubit pe bucăți n-aș mai fi putut fi prietenul lor, poate doar fachir.

Pe urmă am plecat de-acasă. De-adevăratelea, adică departe de casă, pe picioarele mele. Când am avut primul iubit, i-am mărturisit fratelui meu. Pe scurt, suntem în continuare frați.

În vara în care mama m-a bătut prea mult la cap cu celebrul text “Da’ tu când te căsătorești?” am făcut-o să plângă. Nu știu exact cât a plâns, pentru că a venit Crăciunul și eu m-am reîntors acasă cu un scop declarat. Până la plecare trebuia să-i spun și tatei.

I-am spus-o ca un laș cu zece minute înainte de plecarea trenului. El în schimb s-a comportat exemplar. Mai târziu mi-a spus mama că după ce s-a întors acasă de la gară n-a vorbit trei zile. Țsta a fost pentru mine pragul psihologic, mai departe cred că nu mi-a mai păsat, mi-am permis să mă pun pe locul întâi. M-am simțit eliberat. Vreo lună n-am mai vorbit cu gay-ii care nu aveau de gând să-și părăsească ascunzișul. Sau am vorbit de sus. Devenisem de-a dreptul virtuos, iar ei nu mai erau decât niște umile creaturi a căror unică șansă de salvare era asumarea imediată și publică a identității sexuale. După care m-am îndrăgostit de un băiat care nu m-a prezentat niciodată alor lui, pentru că ... avea un frate mai mic și nu voia să-i facă viața grea. Nu-i nimic. L-am prezentat eu alor mei, l-am luat la toate evenimentele la care se presupunea că trebuia să apar cu jumătatea semnificativă. Acasă și la birou.

De-atunci și până acum am învățat multe lucruri care țin de nuață. În timp, principiul meu a fost validat de experiență. Nu merită efortul să mă ascund după degete. E la mintea cocoșului că apartamentul pe care îl ocup e mult mai confortabil decât oricare șifonier virtual: asta e viața, nu e repetiția generală cu costume. Am mutat șifonierul în debaraua istoriei personale și merg mai departe. Câteodată îl scot de la păstrare și el se dovedește la fel de incomod și de util, ca odinioară. Uite, de exemplu, azi mi-au venit în vizită “socrii”. Bine, ei nu știu încă...